

โดย...อายหน่านหงอน

"ลมหนาวโถมมา อูราแต่ไซ้ บ่มีไฟไกล ได้หวังเลยหนา
หนาวเย็นแต่นั้น ออกสิ้นผวา บ่มีไฟมา เป็นคู่เคียงข้าง
ผ่านไปกายมา เหมือนนาโล่งกว้าง เขาบ่สนใจ ไปซ้ำ
เหมือนข้าวตาวล้น หมองหม่นเงินล้ำ หัวใจบ่บับ้าง เมินนา
หลีกหนีบ่พ้น คำคนอุทาม ผ่องหาเลิกยาม เตรียมมาไว้ไกล
ผ่องเตรียมชุดดา สรรหามาไว้ บังคับกันไป แต่ล้ำ
ผ่องเสาะคาถา เตรียมมาหื้อซ้ำ เป่าไปคำเช้า งามแลง
หัดเอาไว้เตอะ ดึงบ่กันแหง คาลาเป็นแสง จ้ายแต่งกำอู
ทุกบ่ทุกตอน ดึงบ่หลังหลู ท่องจำได้ดี ตามนั้น
เข้าต้นขึ้นมา สีมังมาผืน จักว่าเขาพร้อม ไปตาม
เจอน้องค่าน้อย พังจ้อยเอ็นถาม ตัวน้องคนงาม ไปไหนมาเจ้า
เหมือนฟ้ากับฝน จะหล่นมาเข้า วิ่งหนีเขาไป บ่ตัก
เจอน้องปราณี ยินดีลองทัก หัวดีตอนเช้า คนงาม
เป็นว่าอายนี้ บ่ตีมาขวาง ถนนหนตาง เป็นของจาวบ้าน
หลีกหนีไปเตอะ อายบ่าวหน้าบ้าน ผ่องหาความงาม บ่พบ
พังกำเป็นจำ หยังมารัดทอด เอาดั่งหน้า ยังมี
ตั้งบ่ยอมกัน สาวน้อยสาวจี คนงามคนดี ยังมีโลกกว้าง
มาแล้วที่เหยย เดินเลยเข้าไกล ฆอลองพังไป แต่งตัก
จะเอ่หวัดดี แม่สีดอกรัก คนงามของอาย มาเมิน
เป็นว่าพังแล้ว อายเหน้องเงิน หันอายมาเมิน อายเป็นบ่าวเฒ่า
กำอูกำจำ หยังมาตรงเจ้า อ้อมไปสักหน้อย บ่ซ้ำ
เขาคงหันเขา เกิดมาเมินล้ำ เฒ่าจนบ่ได้ ไซ้มี
จริงจริงแล้วแต่ เขายังบ่หนี ยังอยากไซ้มี คู่เรียงเคียงข้าง
บ่เกยสุขสม เหมือนลมพัดห่าง มีแต่แตกไป ไกลล้ำ
แหงนผ่องฟ้าบน ดลหัวใจเจ้า ความฮักจากนี้ ไปนา
สุดแล้วแต่ฟ้า เป็นจะเมตตา ขอกล่าวคำลา ก่อนแลนายเฮย"